

شور مي پد
قلم
په ژبه راوله

Ketabton.com

چي بلي کرم د فکر او شعور لمبي
شور مي د قلم په ژبه راوله

محمد الياس الياس

شورمې د قلم په ژبه راوړله

محمد الياس الياس

©

پول حقونہ محفوظ دی

د کتاب نوم _____ شور می د قلم پہ ژبه راوله

لیکونکے _____ محمد الیاس الیاس
(0346-2860464)

د چاپ کال _____ ۲۰۰۸ (اول حل)

د چاپ خائے _____ المظہر پریس بت خیلہ

شمبر _____ پنخہ سوہ

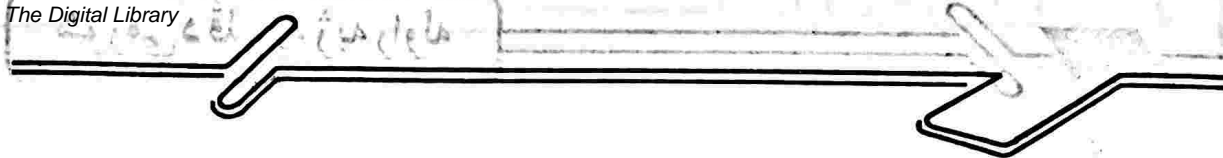
کمپوزنگ _____ سردار الملک بابو

تائیل _____ محمد الیاس بابو

بیعہ _____ (اتیاروپیہ)

د موندلو درکونہ

- یونیورسٹی بک ایجنسی خیبر بازار پینسور
- حزب اللہ بک سنٹر طوطہ کان
- ضیاء بک سنٹر زیارت حصار بابا
- مسلم بک سنٹر درگئی
- شاہ بک سنٹر بت خیلہ

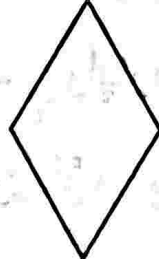
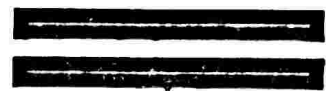
مجلس علمي في مدينة بغداد في شهر ربيع الثاني سنة 1954

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

في كتابه المذكور في صفحة 12

تبرون

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

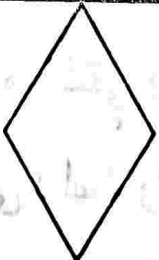
بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

د خپل ماما نثار محمد نثار

د خوئی عادل محمد په نامه چې

د پښتو ادب سره ئې بې کچه مينه لرله

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

محمد الياس الياس

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

بالتاريخ المذكور في كتابه المذكور في صفحة 12

الياس د منزل په لور

د گل ورينو گلدرود د بنايستونو وطن ملاکنډ چې د قدرت د رنگينو نظارو د هسکو دنگو لوړو غرونو مرغزارونو بڼکلا د نخترو او ديارو شنيا د شنو شنو ورشوگانو دشتونه او په تېره تېره د سوات د سيند د غاړې حسيني نظارې د يو حساس زرگي اوده خيالونه داسې راپاروي چې سره خامخا په نازکو ليکلو او وئيلو مجبور کړي او بيا يو داسې تعليم يافته حلمه چې تر داوخته ئې د دنيا د پېرو مختلفو ملکونو سفر هم کړه دے او لا نور هم په تک دے به اړومرو په دے ليکلو مجبور پېرې-

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې

شورمې د قلم په ژبه راوړه

د دې شعر خالق محمد الياس الياس چه دا ورسټنې مصرعه ئې د کتاب نوم دے. د مارچ د مياشتې په دوئمه نېټه نولس سوه اتيا کښې د طوطه کان کلی د استوگن حاجي فريدالله خان هيډ ماسټر چه د سنيئر ستياف صدر هم دے د يوسفزو د سلطان خان خېل د ذېلي شاخ اسماعيل خېل سره تعلق لري کره سترگې او غړولې نیکه ئې دخپل وخت يو نوموړه مشر تېر شوه دے چې د حاجي اسماعيل خان په نوم يادېرې-

بناغلی الیاس په خپل کلی کښې د ابتدائی تعلیم حاصلولونه پس F.Sc: د پېښور پبلک سکول نه په ښو نمبرو کښې پاس کړه په 1999-2000ء کښې ئې د پاکستان میرین اکیډمی نه د جهاز رانی تعلیم حاصل کړو. د 2002ء نه تر اوسه په پاکستان نیشنل شپنک کارپورېشن کښې د نیویگیشن افسر په حیثیت خپلې ذمه واری تر سره کوی. د دُنیا په گت گت کښې گرځیدونکے سېلانے په لیدلے شوو ملکونو کښې چې کوم څه لیدلې دی او د کوم څه نه متاثره شوه د هغه ئې د قلم په ژبه د ادب دُنیا ته سپارلی دی. لکه د جبرالتیر په

لیدو وائی

دیدن ئې راته تېری د اسلام خبرې اوبنودې

بنکلا ئې راته واړه په ماښام خبرې اوبنودې

د ځائے کښې د طارق د تورے شرنک دے لا تر اوسه

دے ځائے راته د خپل اصلی مقام خبرې اوبنودې

نوی خیالات نوی حالات د سپرلی د ښائیسټونو رنگینی نوی

ردیف او قافیې، نوی تشبیحات اشارے او کنائے او د قدرت د

حسینو نظارو حسین بنکلی او ښائیسټه رنگونه د الیاس په

غزلونو نظمونو او سندرو کښې سم په گډا گانو دی لکه چې وائی

پريږدوئې چه گل شي پسرله ځمه شيندمه
 د زړه په پرهرونو مې لمبې ځمه شيندمه
 او يا دا شعر

د اسرافيل شپيلې به وينس مې نه كړي
 د بنگرو شرنگ به د محشر جوړوي
 بناغلي الياس د خيالي محلونو او قلاگانو جوړولو نه سنډه كوي

او د حقيقت په لتون كښې د لکه چې وائي
 ژوند كښې حقيقت غواړه د خيال قصو ته مه گوره
 رنگ لتوه نور او د جمال قصو ته مه گوره
 د منزل په لتون كښې ې پښې تنيا كې دي
 په نظر نه راځي په غټو غټو گورم ورته
 د پښو تنيا كې مې پولې شوې د منزل په لتون

ولې بيا هم بناغلي شاعر د منزل په لور په تگ كښې د نوي كل
 د ملگرتيا په اړانه خپله كاميابي سرگنده وي او ښه په جار حانه
 انداز كښې وائي

مونږ سره د کلي ماشومان په پله شوی دی
داخلي مو واورتي د چا پلار مخه نيوي نه شی
د خپل حق غوښتو آوازې دارنگ پورته کړه
اوس به په سرو سترگو په ملگرو دلته نه کرځو
مونږه کښې د حق غوښتو جذبه راويځه شوې ده
هر شاعر د خپلي خاورې او خپل وطن سره بې کچه مينه لري
او د غېرو د غلامۍ نه د ځان بچ ساتلو د پاره خلق بيداروي
الياس په دې حقله وائي

واکې د وطن به مې د غيرو لاس کښې ورنه کړم
په ژبه د قلم ځما ټپه راويځه شوی ده
د اتفاق او اتحاد درس دارنگه ورکوي
ترڅو به بېل يو د يو بله داسې بېل په وطن
راځي چې يو شو سره خپلو کښې د قام په رنگې
بناغله هر هغه څوک درویش گڼي چې د خپل نفس د ارمانونو
قاتل وي.

که د نفس د ارمانونو قاتل نه شوه
هسې خان خاورې کول درویشی نه ده
د خپله خدایه خپل مرک د جانان په غېره کښې غواړی
ژوندمې په یادونو کښې تېر شوه د
مرک مې د جانان غېږی له راوړه
د چایا دونه ئې زړه کښې داسې زرغونېږی
عرش کښې پسې چغې فرشتو کرلې
بیامې د چایا د زړه کښې زرغون شولو
د خپلې پوهې په باره کښې وائی
خلقه زما د پوهې ناپ له پیمانې مه گورئ
چه شم په سترگو کښې د هوشه راته هوش لیده شی
د دے شعر نه ئې هم خوندونه واخلتی
سپونږمې خوهر وخت په ورېخو پته نه وی
تورو زلفو نه دې سپین مخ رابهر کړه
هر څوکه د الیاس شاعری لا په ابتدائی مرحلو کښې ده ولې بیا
هم فنی خامې پکښې ډېرې کمې په نظر راځی. پښتو ادب د دے

خلمه شاعر نه د نور ډېر څه اخستو طمع لري. ځکه هيله لرم چه
 خپل كوشش به جاري اوساتي چه د پښتو ادب لمن ته نورې
 ډيرې گلدستي ډالې كړي.

د الياس په دې مجموعه كښې ډېر د ښائسته خيالونو ازاد
 نظموه هم شته د مثال په توگه مسكا، بُت، په رندو كښې كوني
 باچاوي. او داسې نور دغه شان په بندو نظمونو كښې بنگري
 واله، انتظار، غريبه طبقه، كاش، سوچ، سپرله او داسې نور ډېر
 خوندور نظموه دي چه په لوستونې تنده ماتېږي

د دې نه علاوه الياس هائيكو، قطعي او رباعيانې هم ليكلي دي.
 زه د پښتو ادب لمن ته د وسعت وركولو د خاطر د الياس د دې
 زيار ستائينه كووم زړه مې غواړي چې ډېر څه مې پرې ليكله و.
 ولې لوستونكو ته به هم څه پريښودل وي. نوله دې مرغه زه
 د مينځه اوځم او د ا بحث لوستونكو ته پرېږدم چې الياس د
 شاعري په ميدان كښې تر كومه كامياب ښكاري.

په ډېره مينه

نثار محمد نثار

طوطه كان ملاکنډ ايجنسي

نېټه ۲۰۰۷

طوطه کان
04.01.2000

غږت

په تن مي اور بلېږي يا لمبه راويښه شوې ده
يا چرته د خوب نه محبوبه راويښه شوې ده

اوس به په سرو سترگو يه ملگرو دلته نه گرځو
مو نږه کښې د حق غوښتو جذبه راويښه شوې ده

ځي چې ترې د مېنې او ښکلا سندرې جوړې کړو
نن مي د رباب تار کښې نغمه راويښه شوې ده

هسې د وطن ناوې د قصده ځان اوده کړلو
خدائېگو ماته پته ده چې ښه راويښه شوې ده

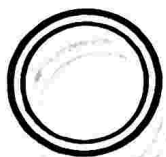
يا څښلې ې جامونه د شرابو ښه بې درېغه دي
يا داسې راته ښکاري چې اوده راويښه شوې ده

واگې د وطن به مي د غېرو لاس کښې ورنه کړم
په ژبه د قلم زما تپه راويښه شوې ده

طوطه کان
28.12.1999

01-03-2007

ورِيخې لېمه زُلفی بانيه چېر مه
 حَمه ور حَمه پُښتانه چېر مه
 پر یردئی کة خلق راته هر څه وائی
 نن دې یادونه میلمانه چېر مه
 ته دې د ژمی په نمر مه نازېره
 زه لا د خپل اوری غرمه چېر مه
 ویمه کة چرته پکښې لاره اوځی
 خپل اسوېلی ساره ساره چېر مه
 الیاس ترې د یار په نوم نغمې جوړوم
 بیامې تارونه نن د زره چېر مه

یو شعر:

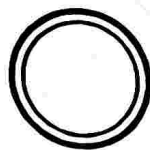
چا پېرچل مې په پوښتنه د جانان شو
 خاموشی مې تذکرې د مینې اوکړې

پورٽ سعيد۔ مصر
01-03-2007

شورمې د قلم په ژبه راوړه

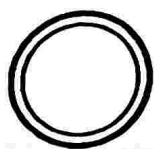

ساده وو ژوند چې ئې آسان يادوو
گل په ژړا ژړا خزان يادوو
دنيا په هاغې هم خوشحاله نه وه
ماچې د خپل برخې آسمان يادوو
خلقو د ژوند سخته مرگي ته وييله
ما هاغه تريخ ساعت هجران يادوو
د عشق لمبو د مېنې اور واخستو
تا چې زما د ژوند داستان يا دوو
د هر چا شونډې په حرم رپېدې
مابه گهړې، گهړې جانان يادوو
تا د ستم ازغې تېره کړله نور
ماچې ريسنې ريسنې گربوان يادوو
چه په کتوئې سترگې نه مړېدې
مادهغه حُسن دوران يادوو
سبابه ئې دوه گزه کفن جامه وي
خلقو الياس د کلي خان يادوو

محمد الياس الياس

طوطه کان
17.07.2006

غېرت پښتو به راژوندي كړي سرفروش لیده شي
پښتون چې يو خائے يو خائے گرخی نو پُر جوش لیده شي

خلقه زما د پوهې ناپ له پېمانې مة گورئ
چې شم په سترگو كښې مد هوشه راته هوش لیده شي

تة مې جانان تة مې جهان تة مې ايمان ئې گرانه
ستانه بغير كة چاته گورم راته دوش لیده شي

سربه مې بره وي خونازبه مې په مينه نه كرم
قبس ئې ورك كړه دے منصور هم فراموش لیده شي

پخواچې ذكر به ئې هر وخت د بوستان كولو
ستا خبر لوخه الياس نن دومره خاموش لیده شي

سپرے (PERFUME) آزاد نظم

غريب سره كه په هفته كښې يو ځل
چرته په خپلو سپينو پاكو جامو
ځانله د مينې نه خوشبو پورې كړې
وائې چې زه به هم په لارو كښې نن
د خپل بدن په بنائستوو عطرو
د خپل ماحول فضاخوش رنگه كړمه
وائې چې نن به زه خوشحاله شمه
زما به خلق تعريفونه او كړې
چې گوره څومره ښكله بوئې راځي
نن د فلانكي ماما د حوى د تن نه
پخو ده ته څه پته ده
چې خلق داسې وائې
غريب سړى ته گوره
په جامو سپرے لگوى

طوطه کان
24-08-2006

نالا د لخوا
23-07-1992

درست جهان درته حېرانه مه جبين ئې
لكه گل لاسو كښې رېژې گل ورين ئې

كه په سر سترگو مي كښينې ناز دې اخلم
ستا ادا داخيستو ده نازنين ئې

ستا دمخ برابر نه دى دُر گوهر
دُر گوهر مي پكار نه دى مرميرين ئې

زړه مي هسې تاله چرته دركولو
دلنواز ئې دلربا ئې دلنشين ئې

د جلى خفى معني د الياس نه زده
د زړه سترگو ته مي برېښي ته مابين ئې

طوطه کان
23-07-1998

شورمي د قلم په ژبه راوړه

انتظار

د زړه د درد د کمېدو په خاطر
 ستاد خائسته بشر لیدو په خاطر
 په توره شپه کښې بې اسرې پاتې شوم
 د سپین سحر د خلبدو په خاطر
 ارمانی زړه به گورت ته وړمه اشنا
 چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

ستا په لیدو به چغېدو مې زړگه
 په تا پسې به خوریدو مې زړگه
 چې ته رانغله په ما گرانه اشنا
 لکه ماشوم به ژړېدو مې زړگه

یاد به دې څه وایه ساتمه اشنا
 چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

لاړه اوډه شوله د خوب غیره کښې
 حما حوانی د لېونتوب غیره کښې
 که وی لوڼې شوه خبر د رابه شی
 هغه قاتل د سریتوب غیره کښې

ځکه د زړه ویني ختمه اشنا
 چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

څه په هجران او څه ديدار كېنې تېر شو
څه په ازغواو څه په دار كېنې تېر شو

ستباد راتك ستباد ليدو په خاطر
ژوندون مې ټول په انتظار كېنې تېر شو

ورځمه كېده درنه وږمه اشنا
چې زه په طمع ته بې غمه اشنا

قطعه

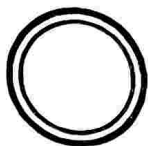
خلق مې خدايه ليونې لېونې بلي
لامې څيرې گرېوان نه دې تر لمنه

په مدار د زندگي كېنې تېر به زده كړه
كه زما د سوچ محور ته شوه دننه

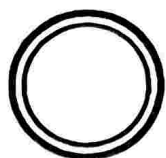
طوطه کان
16.07.2006

تا کله راته پرېښودو تړون مې درنه غوښته وو
 د مینې لېونې وومه جنون مې درنه غوښته وو
 رېبلو دې غوڅ غوڅ پرهر پرهر دې راله راکړلو
 ارمان د زړه معصوم گرانه زرغون مې درنه غوښته وو
 دارته د منصور غوندي ناحقه خټه چرته شوم
 بې وسه د ظفر غوندي رنگون مې درنه غوښته وو
 دې د پښتونخوا خلقو ملا زماليدر کړلو
 قاضي مې درنه نه غوښتو پښتون مې درنه غوښته وو
 ساده وومه ناپوهه چې مې تاله زړه درکړه وو
 لمبه دې کرمه سيال نه شوم سکون مې درنه غوښته وو
 تاله مې د ژوند بنائسته رنگونه راغونډ کړي وو
 خان ته دې نژدې نه کرمه يون مې درنه غوښته وو
 حالاتو دستم په چهره ټول زخمی زخمی کرمه
 مرگ مې درنه نه غوښتو ژوندون مې درنه غوښته وو

طوطه کان
16-07-2006

نور معلومات
0005-20-20

غوڅ شومه لکېری مې په تن رېپاره اوختې
خزان وء ته سپرله نه وء ازغن رېپاره اوختې

اشنېامې په خندا جوړې د بل سره ليدلې وو
خولې مې د تندي نه چې من من رېپاره اوختې

سټاپه لمسه تلې وو او ستا په وينا رانغې
ته جوړې د مينې مې دېمن رېپاره اوختې

تالکې منصور غوندي دارونه پېژنده چرته
ماغوندي بې وسه وء غمژن رېپاره اوختې

ورشه ميخاني لره رندانوته دا اووايه
سجدوله فرېنتې مې په لمن رېپاره اوختې

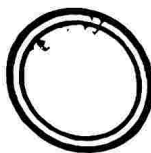
الياس له دې د بنکلو سترگو مست پېغام راوړه له
ځکه مې بهانه جوړې د فن رېپاره اوختې

طوطه کان
05-07-2006

شورمي د قلم په ژبه راوړه

خلقو چې به ماته د وصال قصه راواخسته
ما به ورته ستاد شينکي خال قصه راواخسته

روپکښې غورځنګ راغې مستې چپه چپه کرلو
ما چې سمندرته د هلال قصه راواخسته

زه لکه منصور به ترې خوندونه د ژوند اخلمه
زلفوکه دارونو دې د تپال قصه راواخسته

پخوا پرې خلقو بانګ د کلی نه وئيلو
نن راته پښتون هم د کلال قصه راواخسته

ماترپنه لوګې ستاد رخسار د لمبو اور کرلو
خيال مې لېونې چې د جمال قصه راواخسته

نورې هم ښائسته کړو د اسمان لمنې سرې شولې
تیارو چې کله نمر ته د زوال قصه راواخسته

محمد الياس الياس

اوبنکې ترې په تر تر راروانې شوې غمژنې وې
سترگو ته چې ماد پشکال قصه راواخسته

يه خدايه بادشاه د زمانې ې په ژړا کړلو
بخت مي سکندر ته د اقبال قصه راواخسته

دواړوچې يو بل ته غلی غلی کاته کړې وو
نن مي زړه ته هاغه د تېر کال قصه راواخسته

خيال ته مي د درست جهان نغمې راتولې شوې وې
پېغلوچې په خپله د خپل شال قصه راواخسته

زکړد الياس ې د دارونوپه سرکړه ده
عشق مي سرو لمبو ته د کمال قصه راواخسته

لړۍ

د غره لمن کښې سم په شور بلېږي

ورته حېران شوم کور په کور بلېږي

ماوے لوگے دے چرته اور بلېږي

هسې نه ډوب چرته په شرم شمه

لکه د موم په شانې نرم شمه

ماوے ورخم ورته چې گرم شمه

خونه لمبې نه غرغندې وې پکښې

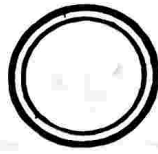
نه د بخرکوشان نرې وې پکښې

اونه خکرو تې تکی سرې وې پکښې

ماوې دا غرونه ستر شوی دی

یادا خوړونه ستر شوی دی

کنه سیندونه ستر شوی دی

نېټه: ۲۰۰۹-۰۳-۲۵

لارې د تلو لورې ژورې وې
يو مې د پښو تنياکې سترې وې
بل خوا شلېدلې مې چپرې وې

گنې ماوې چې مخکښې څه دی ورځم
لېږدی که لږ خراب او ښه دی ورځم
کاره دی نېغ او که اوږده دی ورځم

خو چې نزدې شوم ورته خړې وې
تیار لوگه ووسم لوخړې وې
په چاپېرچل ماحول کښې لږې وې

طوطه کان
23-05-2005

دروېشى

سوال منت زارى كول دروېشى نه ده

د چادرته او درېدل دروېشى نه ده

زړه له بڼايې عاجزى كه بڼه خصلت ده

سر هر خائ كښې ټيټول دروېشى نه ده

كه د نفس د ارمانونو قاتل نه شوې

هسې خان خاورې كول دروېشى نه ده

كه مقصدى تش شهرت وى درېغه درېغه

خان په شتو كښې وركول دروېشى نه ده

قطعه

څنگه چې شور غره کښې نخترې کوی
داسې جانان خوږې خبرې کوی

چرتې چې ستاد قدم خاپ تله ده
هله کښې نن سپرله اخترې کوی

قطعه

نه غواړو گلاب ځوانی نه رنگ د زمانې غواړو
مونږه ترېنه چنگ رباب ساقی او میخانې غواړو

عقل ترېنه نه غواړو د بخت د غوښتو وړی یو
ژوند د بې غمی ځانله او مرگ ترې لېونه غواړو

کراچی
19-08-2001

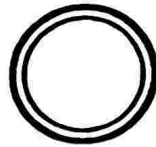
فرض که (آزاد نظم)

فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی
زه به دخيال دُنیا ته منډه کړمه
هله به ستا د ياد بنگلې وې چرته
زه به د مات زرگی د پاره خانله
هله د خيال په پښو کېنې پرېوځمه
بيا به ترې لږ په موسېدلی شونډو
په ترارو ترارو تېکېدلی شونډو
ستا د دیدار يو څو لحظې او غواړم
هله که خيال مې چرته هان اوکړه نو!
زه به مُسکې مُسکې په مينه مينه
ستا د هر ياد سره اوږه په اوږه
د يو ځای تلو خوندونه واخلمه خو
فرض که تۀ مې چرته ياده شولې
فرض که زړه مې ستا کتو ته اوشی

طوطه کان

11-05-2005

رنگين سپرله مي كړه نشه د مست ماښام په رنگي
سترگي راواړوه كاسي پكې د جام په رنگي

ظاهر مي مۀ كوره كۀ تريخ ازغۀ ازغۀ لېده شم
پك د خورويمه دننه د بادام په رنگي

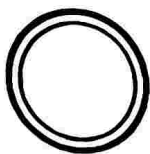
لېوني ميني راپناره ملنگي كړه راته
لنډ شو منزل راته ملگرو د يوگام په رنگي

تر خوبه بېل يو يو تر بله داسې بېل په وطن
راځي چې يو شو سره خپلو كښې د قام په رنگي

مخامخ هسي هم كتله ستا ښائست ته نه شي
په الياس بيا چرته حضور شه د الهام په رنگي

طوطه کان
03-05-2005

لږ ځانته رانزده مي کړه ارمان مي کړه چې ځم
راغله دې يم بيا درته جانان مي کړه چې ځم

د مينې الله هوراته په مينه مينه وايه ته
ماشوم مي واخله غېږه کښې خپل ځان مي کړه چې ځم

څنگه ته چې آيئنه کښې په کتو ځان ته حېران شوه
هم داسې د بيا بيا خيشت ته حېران مي کړه چې ځم

ما ژوند کښې تش د مينې روزگار کړه د جانانه
گل مي کړه سپرله مي کړه بوستان مي کړه چې ځم

الياس پرې بڼه پوهيږي څاریده د مينې څنگه وي
سپيلنه مي کړه لوگه ځان ته قربان مي کړه چې ځم

PMA کراچي
28-01-2001

غريبه طبقه

د ستيرې ژوند په لوڼې سفر اوډه دى

د خان په مرسته درپه در اوډه دى

خدایه د کوم قانون د لاندې زما

نن د وطن بچى نهر اوډه دى

د هر په اوړى د غرمو په شگو

د سوری لاندې زورور اوډه دى

په خوار قسمتو خوشحالی جوړی کړئ

ظلم ورکیرى ستمگر اوډه دى

د وطن پېغلو هله شور جوړ کړئ

ستیرى نغمې مو په گودر اوډه دى

ماته پردې محل اونۍ ستائې

لامې زخمونه د خيگر اوډه دى

نن سبا

چامې گړېوان او شلوو
چاراله تن او خوړو

لېونې کېږمه خم
غم مې بدن او خوړو

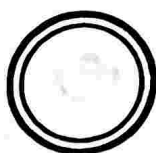
هله توبي او باسئې
مړې کفن او خوړو

په يخنې کار نه لری
خلق فېشن او خوړو

طوطه كان
14-06-2006

د شوگيرو عادت ئې چرته دے نظر خوبوى
د غزل تارکۀ مې چېرېم رالہ پرهر خوبوى
خواږۀ گفتار ته ئې مرغى دى په چرچقو سحر
د زلفو سپورے ئې ماينام کښې زيړے نمر خوبوى
الله دى خبر کړى پښتنې منگے په سر ايښے دے
بيا په سندرو زما هاغه شارگودر خوبوى
ستاد کاواکه لپونو سترگونه خار شم گلي
چې په کتو مې سترے ژوند نوے سحر خوبوى
هسې دې زخي په وجود جانانه خوبنې نه دى
د جبين خال دى په آسمان پورته قمر خوبوى
يو مې بېگا ستاد راتک لارې کوڅې خارلې
بل مې سرې چغې د پښتو درمانه سر خوبوى
يا حوک پښتون چرته د غره لمن کښې تا يادوى
يا د پښتو خبرې کېږي چې خېر خوبوى
ساقى قسم که ستاد جام مستى سرور راکوى
الياس خورې خورې خبرې د دلبر خوبوى

حرص

زما کور کښې ولې نشته ستا په کور کښې خريړه ده
بس په ده وره خبره جنګ کښې نخبته هر سره ده

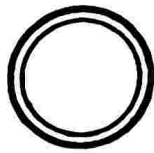
څوک د پلار په مرګې خاندې څوک د ورور وینې څټې
عجيبه دنيا ده ربه عجيبه اړه گهره ده

مومن ته

که نازونه د بې نياز ه جانان يوسه
ډک د نور په رنایي به دې عقبې شی

که د ځان د معرفت طلب دې اوکړو
معرفت به دې نصیب د لوئ الله شی

رنگ مي دارمان غېږي له راوله

غله مي حېران غېږي له راوله

ژوند مي په يادونو كښي تېر كړه ده

مرگ مي د جانان غېږي له راوله

مينه خپلېدل كه په يئلاتو وي

گټه د تاوان غېږي له راوله

نور د سپرلي ناکړ دي نه شم کته

حُسن د خزان غېږي له راوله

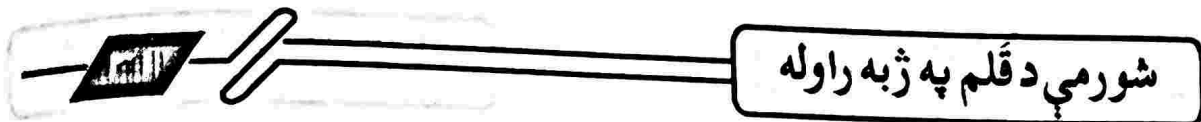
دم مي په پښو كښي نور د تلو نشته

ستره د كاروان غېږي له راوله

تندې په زمكه لږوه الياسه

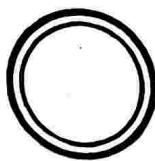
خان ته دي آسمان غېږي له راوله

شورمې د قلم په ژبه راوړله

20-12-2000

يو خلی نه ده په بيا بيا مې وژنی

قاتلي سترگې د اشنا مې وژنی

د تختېدو لارې مې بندي شولي

خدايه د خپلو په رضا مې وژنی

خواره زلفان د يار بنائسته اننگي

کله هغه او کله دامې وژنی

ماوه چې دلته به ساه واخلمه خو

دا ستا يادونه پکښې لامې وژنی

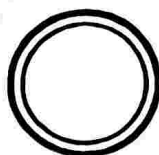
نن د الياسه ئې سترگې واړولي

ملگرو داخل په ريښتيا مې وژنی

محمد الياس الياس

بحيره عرب
08-12-2006

خوبونه يوسى خان سره د چالپونى سترگې دى
داستالپونى سترگې اشناستالپونى سترگې دى

تيارې پزى راخوړې دى په سپوږمى كښې رڼا نشته
خودلې ورته تا جوړې نن بيا لپونى سترگې دى

داما چې كله كله غلى غلى په خندا كړى
كمال د هيچانه دى د اشنا لپونى سترگې دى

ساقى پيالى دې لركړه هاغه كيف سرور ئې نشته
خيال كښې مې پرتې د دلربا لپونى سترگې دى

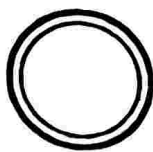
پخپله ورته اوگوره كه تاته اشنا نه گورى
الياسته پښتنې دې بې پروا لپونى سترگې دى

شورمي د قلم په ژبه راوړه

طوطه کان
27-10-2004

په شپو ترې نه د اوبښکو باران درومي

بي ديدنه چې راځي سترگې محرومي

د پښتون په جامه توريم لگېدلي

پښتني سترگې مې هيرې کړې معصومي

بي نوا ترې جوړې بيا وو نن راغلي

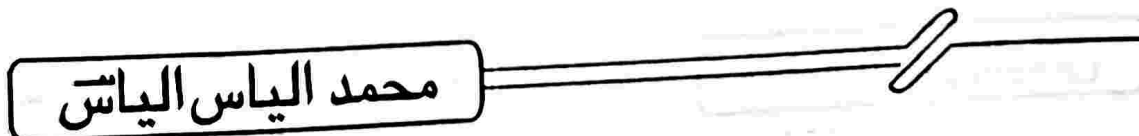
تر اسمانه مې سلگي تللي مغمومي

ستا نظر به ستا بنائست ته رابلي

نغمې چرته وي زما دومره محکومي

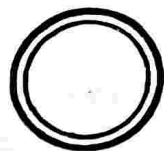
خه خوشته پکښې ملگرو چې لگياد

د الياس خبرې نه دي بي مفهومي

محمد الياس الياس

جبرالتړ
22-02-2007

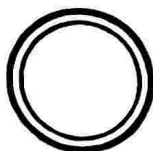

ما ورپسې كړه خدايه سمه او دا غر صدقه
اشنا تر اوسه رانه غواړي مرور صدقه
تا د دنيا د پاره پرېښه بې آسري وومه زه
ما خو دنيا وه گرځولي ستا د سر صدقه
ستا د بدن تگي به نور د تانه څه او غواړي
بس په كچكول كښي وركوه دې د نظر صدقه
ستا د جبين د خال خندا مې تته نه شوه ليدې
ما د سپوږمي په نامه وركړله د نمر صدقه
اول دې وركړم د دنيا د تريخ دستور په گوتو
اوس رانه غواړي مې گريوان په اوښكو تر صدقه
ما هم د مينې په نوم ځان د اور لمبو ته نيوو
تا و خليل شاه او بتان كړه د آدر صدقه
ورځه تنده يار ته په زمكه په بيا بيا لگوه
الياسته كه چرته ئې نن او منې د در صدقه

قيوم منزل پيښور
24-10-1998

د دار په سر چغې وهم لېونې

پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونې

راشه پوښتنه مې د حال اوکړه

گنې واللّه درپسې مرم لېونې

د يار په مينه کښې واپس روغ شو

خلقونارې کړلې چې کم لېونې

خدایه ما هسې لېونتوب خوښووو

تارانہ جوړ کړلو سم دم لېونې

ستاد اُلفت ستاد مُسکاد وجې

الياس يادېږم چم په چم لېونې

طوطه کان
05-12-1998

کاش

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
وئيل ئې خدائے دې کره کامياب بچيه
چه د غريب د حق پوښتنه اوکره
خدائے دې نواب کره د نواب بچيه

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
وئيل ئې نصيب دې شه ثواب بچيه
چه د باطل توري تيارې لري کره
خدائے دې رنبا کره د افتاب بچيه

يوه ورځ مور راته دُعا کوله
خدائے دې خوانی کره د درياب بچيه
چې خوننه ورنه کره اغيارولره
مسته چپه شې د سېلاب بچيه

بچي ته د مور دُعا قبلېږي ډېره
کاش! چې ما هم په دے يقين کره وه
خوزه وروکه ووم زه نه پوهېدم
چې مې په دے باندي آمين کره وه

PMA کراچي

د شالدا په نوم خط

أمدلرم بڼه به ئې په خوند تېروي
له ما په شانې به ته ژوند تېروي
د خوږ وطن د ننگ ناموس د پاره
د زهروگوت به لکه قند تېروي

څنگه چې سيند د کلی ستا په خوا کېښي
چپي چپي شي غور ځنگونه وهي
داسې زما خوا کېښي په پېره مستي
د سمندر چپي توپونه وهي

دا نور حالات که اورېدل مي غواړي
د زره زخمونه که گڼل مي غواړي
د خداتې نه چې غواړي پکښي ما يا دوه
که په سيالي سره لېدل مي غواړي

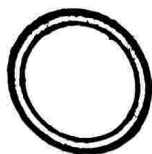
چې هر ماشام پکښې جنت جوړېږي
هاغه دکلي لاله زار څنگه ده
چې پرې د چم کوڅې رنگيني ښکاري
هاغه معاذ عادل مدرار څنگه ده

څه نوی تازه درته وئيلې مې وه
بس نور څه نشته چې ليکلې مې وه
قلم بندومه اجازت راکړه
نشته الفاظ چې ته ستايلې مې وه

اصف آباد - کراچی
12-05-2001

شورمي د قلم په ژبه راوړه

درد ټي راله راكړلو قرار ټي رانه واخستو
مينه مي ظالمه وه دلدار ټي رانه واخستو

جام كښي د ساقی راته مستی حېرانه پاتې شوه
سترگې دې چلبازې وې خمار ټي رانه واخستو

نور دغه ظالم خزان زما د ژوند نه څه غواړي
حُسن ټي تاله كړلو بهار ټي رانه واخستو

دالا د قاتل اشنانرمی وه پوهه نه يم
صليب ته ټي نزدې كړمه نو دار ټي رانه واخستو

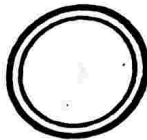
لاره د پښتو د ادب ناوې كونده پاتې شوه
خدايه د الياس شان قلمكار ټي رانه واخستو

محمد الياس الياس

طوطه کان

16-12-2000

په موسېدو شی سپین سحر جوړوی
 لېمه د یار سپرلی اکثر جوړوی
 د خیال خبرې مې زړه چرته منی
 ستا په کوڅه کېږي راله شر جوړوی
 د اسرافیل شپیلې به وینس مې نه کړی
 د بنگرو شرنګ به دې محشر جوړوی
 ستا د نظر قاتلان نه پوهېږی
 ماته سپرله د دار په سر جوړوی
 ته دې د خپشت د زوره څه خبرې
 په زړه مې کېږي ستا نظر جوړوی
 د هېرېدو طاقت دې نه لرمه
 ستا جدائی مې په زړه غر جوړوی
 الیاسته زړه له دلاسي دې ورکړه
 مېنه به داخل ستانه نر جوړوی

طوطه کان
02-07-2000

سوچ

نه په آسمان چرته پر قاښکارېده
نه د وړېخو پرې غوغا ښکارېده
د اوبو څاڅکې اوبه خور له نه وو
چې په پټو زمونږ د کړوخت شو
د چمن بوټي په ريگونو خړ وو
فطرته ستا په ستمونو خړ وو
قطرې قطرې شبنم پرې نه ښکاريدو
سپرليک بيا د ستمگروخت شو
وعدۀ ئې ماته کړه په غلا لاره
زما د مرستې نه په شالاره
خپلو همزولو راته لار اونيوه
چې د دښمن سره مې کله د ډغر وخت شو
د کوڅې سپوږمۍ په دې غوپاکوله
مښ زړگۍ به مې درزا کوله
د چم وړو به دې په کانو ويشتم
چې په کوڅه دې د گزر وخت شو

خه پښه نيولې ده حيرانه ښکاري
اوس په خلوص خپله ستومانه ښکاري
اقرار د مينې ئې نن داسې اوکړو
سائیکل دې پرېږده د موټر وخت شو
درېسې کړل مې ټول قضا مونځونه
هم مې برباد کړه خپل اشنا وختونه
ته په بلې باندي را اونه ختې
بيامې نن تېر د مازيگر وخت شو
بچي بچي له مې خپلي اخلم
د وطن پېغلوله والي اخلم
چې د خوارانو زړونه اوخاندووم
روژه تېرېږي د اختر وخت شو
داستا په شاني خوبې پته نه يم
وهل به خورم په سوک اولته نه يم
زه به دې مرسته بڼه په جار کومه
چرته که ستاگله د شر وخت شو

لاخو وختي د خپل سوچونه كوه
مونځ له به روسته ځه خوبونه كوه
د عزازيل په جال كښي اونختمه
د بانگ نه پس چې د سحر وخت شو
د ژوندون تموله اثاښه دې واخله
واخله مونييا او خلاصه دې واخله
شېخه دروغ درته وئيلي نه شم
زه درنه ځمه د دلبر وخت شو
بڼه سم سره وه ته د كار لاليه
عشق درنه جوړ كړلو بېكار لاليه
د اشنا مېنې ورته پرې نه بڼو د
ستا چې د زدكړې او هنر وخت شو
د خپل اولس پكښي دردونه ليكه
خوږې نغمې خواږه فكرونه ليكه
الياس ته پاڅه د نيا اولرزوه
ستاد شعرونو د اثر وخت شو

طوطه کان
03-07-2000

سپرلے

چې د ماحول زره زره ورپکښې
سم د سپورمي شان پر قېدلی نه وی
چې د پنجر و بندې مرغی ورپکښې
سم په چرچقو چغېدلی نه وی

چې مړ احساس پکښې ژوند غوندي شي
چې ټول ماحول نغمې نغمې غوندي شي
زه به بڼېگړه ور له هله منم
چې مې وړوکه خیال زلمه غوندي شي

بس خو چې مېنه په هر لور خوره شي
خبر که زخمونه مې لږ زور واخلي
ستاد بڼاست غوتی چې گل نه کړی
دغه سپرلے دې ربه اور واخلي

اصف آباد - کراچی
04-06-2001

چی تا ته نه شی کترے

د خپل ارمان په تکل

د سپین سحر په تلاش

سم د ما بنامه سره

د چاد کور په تاخ کښې

وره دیوہ بله شی

یا په سرو ایرو کښې

د سرو لمبو په خاطر

چرتہ بحرے تود شی

یا د ساقی په جام کښې

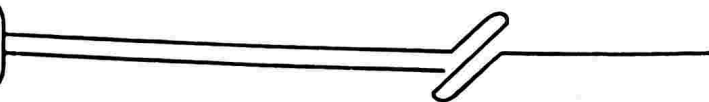
د چاد مستو شونډو

خواره خوندونه لارشی

یا د زاهد په ژبه

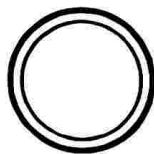
چرته د هوش نه مخکېني
د جانان نوم راشي
ياد رباب په تار کښي
چرته د ماتو زړونو
خوږې نغمې جوړې شي
د غسې زه هم گلې
ستاد بنائست په باغ کښي
خانله گلونه گورم
ستاد رخسار په رنکې
د شرمه پک گلونه
دومره نازک گلونه
چې تاته نه شي کتې
چې تاته نه شي کتې

طوطه کان

06-07-2006

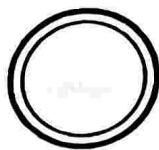

ژوند کښې حقيقت غواړه د خيال قصوته مه گوره
رنگ لته نور او د جمال قصوته مه گوره
ستوری به پر قېرې خو دا بل رنگه رنیا کوی
تور د خو په سپين جبين د خال قصوته مه گوره
داسې راته ښکاري چې سپوږمې وربخو پته کړه
پروت وی په نازک بدن د شال قصوته مه گوره
خانده پکښې خبر دے که ئې لږ ساعت له دارشی تار
زلفې درنه تاو شولې د تال قصوته مه گوره
الیاسته په دیوال لکه د نوې میاشت را اوخته
ورکېرې لږ ساعت له د هلال قصوته مه گوره

يو شعر

لکه موم د اور لمبو ته ویلی نه شوم
زما عشق وو ستاد حسن کمال نه وو

غر بو ووم نېولې په سلگو کښې شومه
 درنه راستون چې په راتلو کښې شومه
 څنګ چې سبا نمر په ختو لېده شي
 داسې به تاته په کتو کښې شومه
 زولنې نشته خو زندان غونډې د
 بندې د زلفو په تيارو کښې شومه
 هستې ته هر ځای به مستې گډېده
 وړک چې ساقې به په کاسو کښې شومه
 فنا په تا پسې د درست جهان نه
 لکه شبنم د نمر ختو کښې شومه
 مرګ گنې تل زما په څنګ کښې به وو
 بڼه ده چې خدايه په توبو کښې شومه
 چرته چې شور به ستا بنگړو جوړ وو
 الياس رالوئې هاعه نغو کښې شومه

بحيره عرب
13.03.2002

مُسکا

يوه لحظه خالقه

ماته د مرګ نه محکمني

د يار مُسکا نصيب کړه

هغه خندا نصيب کړه

چې ستا سیرلې هم ورته

ګوته په خُله پاتې شې

چې د ساز ټکي نغمې

ورته اوډه پاتې شې

چې حسرتونه ورته

لمبه لمبه پاتې شې

چې نظرونه ورته
په نماشه پاتې شي

چې سره حامونه ورته
نشه نته پاتې شي

بس چې تصوير ئې سکلې
زما په زړه پاتې شي

نويوه لحظه خالقه
ماته د مرگ به مخکېني

سکلې حندا بصيب کره
ديار مسکا بصيب کره

طوطه كان
03-02-2000

شك (آزاد نظم)

ريځې ريځې ئې لويپټه په سر وه
په تن جوړه ئې وه خيرنه غونډې

پونډې ئې چاودې وې پيزار ئې نه وو
وړې چاچې ئې راته اونيولې

نن ئې زمانه هم په پك بازار كښې
په يره يره باندي سوال اوکړو

ماورله هم د حيب نه دوه آنې
سنة په اخلاص اوښه په مينه ورکړې

زما پرې شك د بې وسې راغې
ماوې د دې به چرته پلار نه وي

هائيكو

ستا د نظر خورو نغمو ته تاوېدمه داسې

څنګ چې چاپېره د يوې نقطې نه

د پنسل څوکه په پرکار تاوېږي

هائيكو

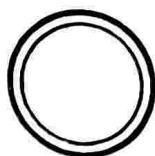
مينه مې كړې ده كوووم به ئې تل

بس كه په دې وړه گناه مې وژنه

راځه چې لاړ شو د مقتل په لوري

طوطه كان
20-12-1999

عشق ې د رنگونو د ابشار مخه نيوې نه شي
مېنه لېوڼۍ مې د حمار مخه نيوې نه شي

دومره د تاو پك د چي نظر سيزي
اوبنكي ې د سترگو د رخسار مخه نيوې نه شي

دومره د وطن د پېغلو گوتې مې نازكه دي
گل لره ورځي خوبس د خار مخه نيوې نه شي

مونږ سره د كلي ماشومان په ډله شوي دي
داخلي مو واورتي د چاپلار مخه نيوې نه شي

زه گوره خپل حق د فرعونانو نه غوښته شمه
منصور غوندي بي وسه به د دار مخه نيوې نه شي

اوگورتي دا خړې خړې خاورې هم شني شوي دي
دا حل خزانونه د بهار مخه نيوې نه شي

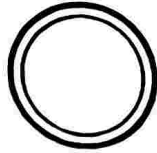
حَکَه خُود حُسن رنگیني، ټولې صحرا کښې دې
 پېغلې د وطن مې د بازار مخه نیوې نه شی
 ستاد محبت قېدې بس ستاد خوشحالو په نوم
 ستار اتلوته څنگه به د لار مخه نیوې نه شی
 دادې د سحر نه انتظار کښې دې ولاړیمه
 چاوه چې الیاس د بڼکلی یار مخه نیوې نه شی

لویه خدایه

بیامې سترگې د جانان شوې قدم بوسه
 بڼکلې خائې د پورته نه شې پکښې اوسه
 په عمل خولا حاصله ستارضاوه
 بس رحمت ته دې پراته وو بې تپوسه

PMA کراچي
31-07-2000

درپسې مې گلې چا ن دالر او بر کره
هسې زيات مې خپل غمونه د ځيگر کره
د رُخسار لمبې دې بلې ساته گلې
ماښامونه د ژوندون زما سحر کره
بدې سترگې د رقيب کۀ درته گوري
نظرمات له دې گلونه تاؤ د سر کره
سپوږمې هر وخت په ورېځو پټه نه وې
تورو زلفونه دې سپين مخ رابهر کره
هاغه يار باندي به ولې نه نازيږم
وئيل ځې مورې لېونې لره مې ورکره
بنکله يار مې په بلې باندي ولاړ دے
خدایه ژوند راله د مينې مازيگر کره
ساه مې تا پسے د تنه جدا کيږي
لر په مينه راته بنکليه نظر کره
چې الياس سره د مېنې نيت دې نه وو
عالمونه دې په څۀ پسې خبر کره

طوطه كان
10-07-1998

ستا په راتگ

زما د نيمگري ارمانونو قاتل
ستا گل ورينه خدا جوړه شي

ستاد قاتل نظر به څه وائمه
زما معصوم احساس ئې اووژلو

زما د ستړي ژوندون ستړي نغمې
زما په خيال كښې لا تر اوسه گرځي

ستا په راتگ ترې ترانې جوړې شي
گله راپېښه كوه كله كله

پيښور

14-05-1998

اراده

وېم چې د رنګ نه ډک کړم
ځانله د ژوند خوبونه

بيا پکښې ډوب کړمه تپول
د کائنات فکرونه

او مرګ ته او وائم چې رانه شي
د خدائے د پاره په دے لوري گورے

خيال کوه مينه مې رسوانه کړے
رقيب مې هر وخت راته گوري گورے

طوطه كان
08-07-1998

د محبت نه مخکېني

د محبت نه مخکېني

زما زلمې احساس اوډه غوندي وو
د خپلواکۍ نغمې ئې نه وئيلې
زه د دردونو نه خبر نه ووم
ماد غمونو د نياڅه پېژنده

د محبت نه مخکېني

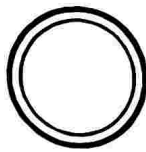
ماستا بنائسته بڼکلي تصوير جانانه
په تصور کېني جوړولې نه شو
ماد جفا دستور ليدلې نه وو
زه د نفرت په قانون څه پوهېدم
د ژوند خواږه تراخه مې نه پېژنده

د محبت نه مخکېني

زما زلمې احساس اوډه غوندي وو

طوطه کان
05-12-1998

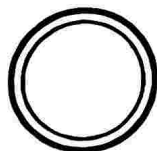

گُل پكښې نشته د ازغو پكه ده
 ماضی مې ټوله د سلگو پكه ده
 زما په زړه كښې د ژوندون فلسفه
 د خوبې رحمه تلوسو پكه ده
 غېر به همېش دلته ټيټ سترگې گرځي
 زما دره د شاه زلمو پكه ده
 گيدر څنگه دې راته مه ځلوه
 خيالی دنيامې د زمرو پكه ده
 د تخيل پرواز دې ښكته نه كړي
 كعبه د لوړو منارو پكه ده
 د ملاكنو غرونه نغمې نه وائي
 شاعري څنگ مې د مصر و پكه ده
 د گل په ځاي مې نن په كانو و اولی
 د يار كوڅه د لېونو پكه ده
 الياسه مه ښې چپره برخپره نه شي
 هره سلگي دې د نغو پكه ده

طوطه کان
11-01-1999

فراق نژدے شولو ژر پر مه ځم
سم په سلگو ترې روان پر مه ځم

د تهمتو نو پيټې نه شمه وړې
د يار کوڅه کښې نه اودر پر مه ځم

جرگې ترې ټولې بې نوا راغلي
نن ورته پښو باندي غور پر مه ځم

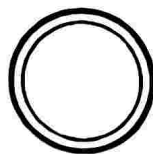
د ژوند تيارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنگ خنډ پر مه ځم

الياس دې د مخ رنیا ته هر ماښام
لکه پټنک غوندي سوز پر مه ځم

طوطه كان
11-01-1999

څنگه به ځم چې ښکې گلی شوې د منزل په لټون
راته هموارې هم نالی شوې د منزل په لټون

د زړه د کومی په اخلاص به دې رابلمه خوا!
بس که راپیښې خوشحالی شوې د منزل په لټون

په نظر نه راځی په غټو غټو گورم ورته
د پښو تناکې مې پولي شوې د منزل په لټون

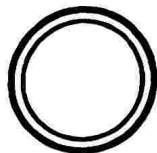
سپرلی ې په معصومو انگوکښې خندا راوړه
سم په خندا ورته کلی شوې د منزل په لټون

د انتظار لارې ته گوری د حسرت په نظر
پېغلي راپوته په بلی شوې د منزل په لټون

چرته یاس پکښې هېر نه کړې وعده ماتې نه شه
که دې نصیب یاره سیالی شوې د منزل په لټون

طوطه كان
15-06-1999

ژوند په وږمو اوده شو ساز په نغمو اوده شو
ته چې مې خيال ته راغلي درد په سلگو اوده شو

ماشوم زړگي مې گله ستاد خندا په ارمان
ستاد مسكا په ارمان ستا په قصو اوده شو

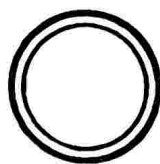
ستاد راتك په طمع ستاد ليدو په ارمان
نن ټوله شپه مې زړگي په دلاسو اوده شو

ستاد فراق د لاسه ستادا الياس لېونه
ستاد سيالى د پاره نن په لمبو اوده شو

طوطه کان
28-12-1999

از غن ماحول چې مې بهار شی هله
د زړه زخمونه به قرار شی هله

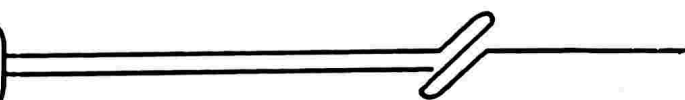
د منصور یاد به پرې تازه کره زه
بس چې ستا زلفې زما دار شی هله

خپل کار ته هر یو سره کار وائی
کار چې پردې شی نو بیگار شی هله

لار د منزل دومره اوردې خونۀ ده
سره چې اودریږی ایسار شی هله

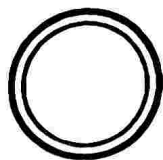
د زړه درزا مې لږ سپوا غوندي سې
آشنا په سترگو کبې چې قار شی هله

بیا که یاس ته لېون وائی خبر
خبری گریوان چې ټی تار تار شی هله

کراچی

29-05-2002

پاتې نن په سرو سترگو بېلتون شولو
تلو کبني چې بنائسته جانان راستون شولو

عرش کبني پسي چغې فرشتو کرلي
بيامي د چا ياد زړه کبني زرغون شولو

فکر به مي څنگه غزوني کړي
ستا چې سبانه ما بنام پرون شولو

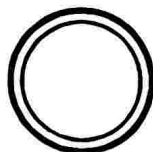
تاته تصور کبني په سجدو شومه
خيال مي د دنيا خيال کبني مجنون شولو

نه مني چې څه درته الياس وائي
دالا څنگه ستا د خيال سمون شولو

کیماری کراچی
14-10-2002

د رنگ تصویر لټومه خم د خوند نقشه جوړومه
د خېشت په مصور به مي د ژوند نقشه جوړومه

بي خياله فکر وړې شهزاده به پکښې گرخم
په چغود پرهر به مي د قند نقشه جوړومه

ستا به د خوړې ميني داستان ورته راواخلمه
بيا به په توتې زړه د پېوند نقشه جوړومه

راز دې د پردې راته افشان کړه چې لږ پوهه شم
يا عقل ليونې ته به د بند نقشه جوړومه

ستا خواله به د خيال په مست تالونو کښې درخم
الياس به پکښې خانله د مېوند نقشه جوړومه

طوطه کان
10-11-2004

په رندو کښې کون باچاوی

چي الف او ب مي زده كړه
 ماوي لارمه هوبنيار شوم
 اوس به خلق راوړي خپلي
 فيصلې دژوندون ماله
 زه به بر سرته په كت كښې
 دروند قاضي د كلي ناست يم
 لاس په نام به واړه خلق
 راته وائي آوجي ښه جي
 بالكل تهيك ده ته صحيح وي
 خو څوك نشته چې نن ما ته
 حقيقت ښكاره زما كړي
 زه ناپوهه ووم جاهل ووم
 زما دوه مسئلې زده وه
 خو ريښتيا خبره داده
 چي رندو كښې كون باچاوي

شورمې د قلم په ژبه راوړه

طوطه كان
04-11-2004

شاعر

اول لټون د خو لفظونو کووم
بيا ئې جوړښت په رديفونو کووم

د خيال خبرې پکښې اوستاېمه
يا پکښې ذکر د وختونو کووم

خه چي ليدله به مې
هاغه ليکله به مې

دنيا ته حال د زړگي
په جار وئيله به مې

خو چاپېرچل مې راته
نامه د هم راکړه

د شعور قدر نشته
ماتوم قلم راکړه

محمد الياس الياس

قطعه

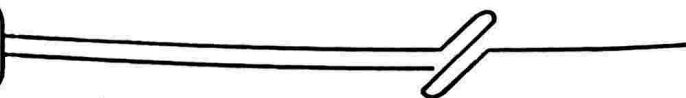
خبره چې په تلو کښې دې نن ستغه غوندي کړه
زما دې خوړن زړگي درپسي چغه غوندي کړه
قصه هاغه د خپشت به يو ځل بيا شروع کووم
جانان چې په چل ول کښې آغه دغه غوندي کړه

قطعه

په ځان کښې نه ځائيري سيال لیده شی
ستا په کتومي زړه خوشحال لیده شی
کومي چې ستا په څنگ کښې نه تېريږي
هاغه لحظه راته سم کال لیده شی

قطعه

سپوږمې وه رانه هېره د هلال په تماشه ووم
ستاد زلفو په تيارو کښې ستاد خال په تماشه ووم
يو لحظه کښې ئې جوړ کړه وو محل ماله د مينې
خيال زما په تماشه وو زه د خيال په تماشه ووم

طوطه کان
01-06-1998

ایتمی دهماکے

اول به هر خائي کبني ناکام يادېدو
هم خطاکار او هم بدنام يادېدو

د فيرنګيانو غلامان وو خدائيگو
تش به آزاد مونږه په نام يادېدو

د بي وسي په زولنو کبني بندوو
تل بي گناه به گام په گام يادېدو

هغوئي په خپله وو بي وسه ربه
چرته چې مونږ په احترام ياديدو

خونور په سترگو کبني مي نم خدايه
ليدله نه شولو د غم خدايه

چې د غوري نه پس شاهين والوتو
جوړ په اغياروشو ماتم خدايه

نن د وطن هر يو زلمه مې ويښ نه
اوس ترې ورځمه ويني ځم خدایه
چې زړه د غېرو په يوتق اوچوی
ورته لږومه ایتم بم خدایه
اوس د نړۍ ټول کافران ژرېږي
هم د هندو قوم مشران ژرېږي
بچه بچه د غېرو غېرو ربه
په آزادي د پاکستان ژرېږي
وائی آزاد شوه مسلمان ملکونه
امريکه روس او هم جاپان ژرېږي
د پاکستان په دهماکو ملگرو
د کلنټن سره عنان ژرېږي

طوطه کان
28-12-1998

بنگړی واله

په مکر نه پوهېدله کليواله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
په تورو سپینو سرو کرو دکې کره
پېغلو ترې لیچې په بنگړو دکې کره
روانه په خرڅون خپلې سوداله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
آواز ئې کوو واخلى بنگړی دی
درکووم اودریرئې سړی دی
دا څومره حیانکه مزوب حاله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه
چې وړه زرگه پکښې له تانه
الیاسته زار ئې د خندانه
واپس روانه کلی ته خوشحاله پښتنه وه
چم ته مې راغلی بنگړی واله پښتنه وه

بحرالکاهل
22-09-2007

لويه خدايه!

چې بلې کړم د فکر او شعور لمبې
شور مي د قلم په ژبه راوله
مخ کۀ رانه بېرته جانان واپرو
هله مي ماتم په ژبه راوله
نۀ بنائې لمدۀ په مي پليتو دا
تندې له زم زم په ژبه راوله
راحت بغير د سختو چاليدلے دے
صبر زما زغم په ژبه راوله
خپله فيصله مي په تا پرېښې ده
دُعامي د کرم په ژبه راوله
راز کۀ د حکمت پکښې لېده غواړې
گفتار الياس ته کم په ژبه راوله

محمد الياس الياس

طوطه کان
16-07-2006

د مور په نوم

خدایه د هر غمه ئې هر خائے کښې آزاده ساتې
د محبت وړه دُنیا مې پرې آباده ساتې

که د سپرلی د خوشحالو نسیم پرې لگی خبر دے
ته ئې د سپېره سپېره خزان د سپېره باده ساتې

چې په ژوندون واړه رنگونه ستا د در اووینی
په خپل رحمت کښې ئې هر وختی خدایه یاده ساتې

مور هُم ایمان دے هُم جهان اوهم جنت دے زما
خدایه همیش ئې په دُنیا کښې ژوندئې بناده ساتې

گونجې پرې رانه ولې خدایه که هر خو غصه وی
ورته تندے د الیاس هر وختې کشاده ساتې

سُکون

د سکون چغې د عشق سلگو کښې پټې
د دُنیا پسي په منډه نه موندۀ شی

دا ستا نونه به د عشق بېرته تازه شی
د الیاس غونډې که هر سره بندۀ شی

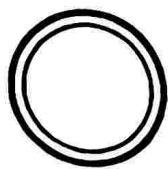
قطعه

عشق کښې اور لمبې غواړی کمال ته رسېده
خوب غونډې لیدل وو ستا جمال ته رسېده

دغه مرحله د دیدن بل رنگه هیبت لری
ستورو ته اسان وو خوستا خال ته رسېده

طوطه كان
11-07-2006

که په گل د نزاكت عکسونه بڼکاري
ستا په مخ هم د قدرت عکسونه بڼکاري

زړه مې گوره تماشه که د سیرت کره
آئینې کښې د صورت عکسونه بڼکاري

تا که نه هم رابللم خوزه راغلم
په نظر کښې دې دست عکسونه بڼکاري

د غصې نه ئې رخصار د اور لمبې شوې
په رښتیا جوړ د قیامت عکسونه بڼکاري

پوره نه شوه ستاد سترگو بادشاهی وه
ارمانی مې د حسرت عکسونه بڼکاري

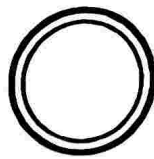
لوئې آسمان بغېر د ستونو نه ولاړ د
ناپوهانو ته دولت عکسونه بڼکاري

مصور چرته د روح کرښه راښکې شی
دا الیاس ته حقیقت عکسونه بڼکاري

طوطه کان
05-07-2006

گوته په خوله يمه حېران شپه ده
تېريږي چرته د هجران شپه ده
تک تر منزه د جانان ووزما
خدایه په لاره د کاروان شپه ده
د غره په سر کښې د تنور لمبې وې
خلق و و يله د شعبان شپه ده
په نيمه لار کښې جانان پريښودمه
لوټ شومه خدایه د تاوان شپه ده
خلقه زه خپل جنت ته اور سيدم
نن مې په کلی د جانان شپه ده
د ونو شني پانې وچېږي خدایه
داسې ښکاريږي د خزان شپه ده
الیاسته د ميني بوراگان دې څه شو
د گلو باغ کښې د رېحان شپه ده

PPS پيښور
1997

سترگې

چې مې وژنی دا خوږيز سترگې د چادې
دا بناسته لکه گل رېز سترگې د چادې

چې رساد زړه په سر زما بنخېږي
دا ناترسه لکه نېز سترگې د چادې

د ليندې په رنک په غشوچې مې اولې
دا قاتل لکه چنگېز سترگې د چادې

چې مدام په تصور کښې مې پر تې وې
دا نیازيښې د مکېز سترگې د چادې

دا چې ته ئې نشه کړه ئې الياسه
د نشې نه دا لبرېز سترگې د چادې

شورمې د قلم په ژبه راوړله

PPS پيښور
24-12-1997

زنگنه خټک
8881-70-01

(په لاس ليکلي توگه) د پيښور د پوهنتون د لاس ليکلي توگه د لاس ليکلي توگه

گل خبرې او کرلې گلزار خبرې او کرلې
 کله چې محفل کښې ښکلې يار خبرې او کرلې
 قربان به پرې زه دواړه سر او مال کر مه
 بس خوکه يو ځل ئې د اقرار خبرې او کرلې
 د ساقی په لاس کښې جام پاتې حېران شو
 نن ئې دومره په تاتار خبرې او کرلې
 گل او ازغې به پکښې يه زرگيه څنک پيژني
 چې خزان هم د بهار خبرې او کرلې
 چې تر غوږو ئې غزل د الياس راغی
 نو بلبل هم د چغار خبرې او کرلې

محمد الياس الياس

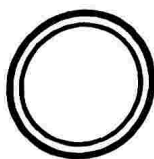
طوطه کان
10-07-1998

چې زه هم سيال شمه دنوروسره (آزاد نظم)

په د ورکوټي دنياگي کښې ربه
چې زه هم هېر کرمه خپل تېر غمونه
چې زه هم دغه د سلگو ژوندون
لر په خدا خدا کښې تېر کرمه
چې زه هم اووينځم د خپل لمن نه
د تهمتو نو دا تور تور داغونه
چې زه هم دغه د سيالي لمحي
چې زه هم دغه خپل رنگين خوبونه
په دې غمجنو سترگو اووينمه
چې زه هم دک د ارمانونو زړکي
لر د سکون په غير کښې اووينمه
چې زه هم خپله مينه خپله کرمه
ځکه خو پېره موده پس خالقه
زه يو نيمگره غوندي سوال کوومه
جام او جانان راله يو ځاي راکړه
چې زه هم سيال شمه دنوروسره

وړو كې اخترطوطه كان
28-12-2000

تا چې د زړه ريبلو چل زده كوو

ماد سلگو ژړلو چل زده كوو

روژه په خوله مي ستا سيالي ته كاته

ماد اختر كولو چل زده كوو

تا مي تېره كړله سپوا غمونه

ماد پرهر گنډلو چل زده كوو

د زلفو مينځ كښي مي سپين مخ ته كاته

ماد سحر ليدلو چل زده كوو

خپلو خپلوانو مي هم خپل نه كړمه

ما په پردو د خپلو چل زده كوو

د غم مشكښي مي پيټلي ستاد زلفو په تار

ماد غزل ليكلو چل زده كوو

تا چې الياس به رنځوو په وعدو

ماتري د درد زغملو چل زده كوو

زات لخوا راوستل شوی
0005-57-85

پرېږدوئ چې گل شي پسرله ځمه شيندمه
د زړه په پرهرونو مي لمبې ځمه شيندمه

پېغام نوی دنیاته مي د مینې په کښې راوړو
بنائسته پکښې خوږې ښکلې نغمې ځمه شيندمه
دستور دې که اخلاص د پښتنو دې نه پوهېږم
په لاره کښې گلان د مېلمني ځمه شيندمه

اے بس کره ستمگره د زړه سره لږ پخلاشه
اوبنکې مي نن بیا درته جرگې ځمه شيندمه

الياس دې بیا درون سحر نغمو ته لږ خوشحاله کره
تر خوبه مي چاپېره شوگيری ځمه شيندمه

روايت زه لاسيه
19-08-2005

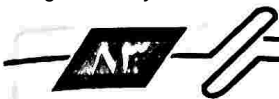
اتفاق

ته که پير ئې خو په ډېرو کښې هم هېر شوه
 زه که يويم خود قام سره يولک شوم
 تا پخپله کناره کرله د قام سره د تنک نه
 اوس به ماته داسې نه وائي چې سپک شوم

د انصاف چغه

څنگ چې ترې زما بچي خبر نه وي
 دغسې به ستاسو هم اختر نه وي
 واورئ د وطن ژمې که تود نه شو
 بيا به په آسمان کښې گورې نمر نه وي

کیماری کراچی
19-09-2002

جانان

پورته په آسمان کېږي
یو د مینې بادشاه ناست لږ
وائی واخلى که څوک غواړي
راحتونه خوشحالیانې
ځکه خلق ورپسې دی
ترینه خېشت او سرور غواړي
څوک ترې رنگ او څمار غواړي
څوک محل او مینار غواړي
څوک ترې غواړي ځانله ژوند د ملنگۍ
څوک ترې زر او دینار غواړي
څوک ترې غواړي دمستی درباب چغې
څوک ترې زړه د خاکسار غواړي
زه هم ځانته فکر یوړم
لاس مې اوچت کړل سوال مې اوکړو
ماله صرف جانان راکړه
ماله صرف جانان راکړه

قطعه

چرته چې باطل د حق ملگره شی
هلته کښې رواج د مینې زور لری
مرک دې خپر دے او وائی رعب دار خائنه
ژوند هم عجیبه غوندې کښې شور لری

توبه

ورته سپېره تندے که ټیټې مې نه شو
هغه دې خدایه کعبه نه گنمه
که ستا ئې عرش په رقبډلو نه کرو
دغه توبه مې توبه نه گنمه

جبل علی- دُبئی
17-08-2002

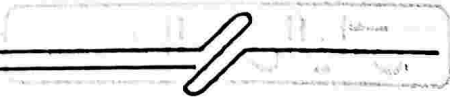
د خپشت نه راته پکې زمانې د سترگو جوړې کره
مُسکا پکښې خوره کره ترانې د سترگو جوړې کره

بیامې پکښې نېټ سجدو ته کره له د ستړی ژوند
جک ساته باینه دې بُت خانې د سترگو جوړې کره

والله که مې ساقی تنده ماتیرې په یو گوت
لږ زور نظر له ورکړه مېخانې د سترگو جوړې کره

جبر د حالاتو دې په تریو نظر پوه کره یم
خه کنه اوس نورې بهانې د سترگو جوړې کره

الیاس پکښې د خان او د دُنیا نه ورکېده غواړم
بیاد خون نظر هاغه کانې د سترگو جوړې کره

شورمې د قلم په ژبه راوړله

أردن
14-04-2002

نالا: علمونه
0005-70-80

د بڼار په تڼك وومته خو لارم په مېره او ختم
د وصال شپه كښې بد نصیب په شوگېره او ختم

شاهی زرگی له به كچكول په لاس كښې ور كړمه خو
ستاد اُلفت په پيماني كه زه پوره او ختم

ته چې د خيال په نیلی ناسته وې خو انی دې ستائل
ورته بي خياله فكر وړه شهزاده او ختم

ستا په نظر كښې د بُووې د تال رنگونه خه شو
ورته پخوا چې به زه غله شان اوده او ختم

الياس به هسې نازېدم په خپل رنگين خيالونو
تېوله دُنیا راپسې خاندی ديوانه او ختم

محمد الياس الياس

طوطه کان
03-07-2000

شینکے
(آزاد نظم)

د سیند په غاړه د شور و خوراسې
پت پت په زړه کېنې ژرېدنه ربه

لکه د اور لمبه لمبه ولاړ ووم
د هر په میاشت کېنې مې سوچونه کول

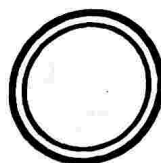
ماوې باد رو به خدایه څنګ تېرېږي
ماوې باران به خدایه کله کېږي

چې سوکړه ختمه شی سپرله غوندي شی
هر خوا پتو کېنې به شینکے غوندي شی

طوطه کان
31-12-2000

يو گهړی هزار گهړی شی چې ته نه ئه
ټوله شپه مي خونړی شی چې ته نه ئه

ته به خان له چرته بل خائے کښې خندېږه
زما سر دړی دړی شی چې ته نه ئه

شابه مرستې له مي زر رادرومه گلي
هر سره سر په تگي شی چې ته نه ئه

د يخني نه مي وجود په رپېدو شی
طوطه کان راته واري شی چې ته نه ئه

يارودونه مي دسترگونه بهيږي
يامي زړه تنی تنی شی چې ته نه ئه

سره غرمه وي د سور اوړی خو دلبره
په الياس تېره جړی شی چې ته نه ئه

يوم آزادي
1997

دعا

نالا: ...
0002-51-78

په ډنيا كښې ربه راوړه	د عيسې غونډې مكان
په هومې تخت روان كړه	لكه تخت د سليمان
سوچ سمجھ پوهه زما	برابر كړه د لقمان
اسماعيل غونډې له تانه	تن بدن زما قربان
ابراهيم غونډې په اور كښې	راته جوړ كړه گلستان
رنگينې د سپرلې راوړه	موسم كښې د خزان
د قارون غونډې مال راوړه	سخار او كړه د عثمان
عمر لوټې د خضر راوړه	په طلب كښې د جانان
ماته اوبنايه خالقه	خپله لاره د عرفان

د افتاب په رنك خدايه
دا زړه مې كړه روښان

طوطه كان
08-09-2001

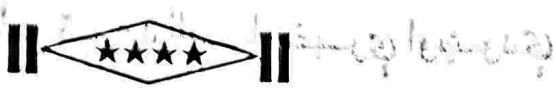
نن لا څه بل رنگه لې چې څنگه به وي څنګ سببا
سترگو کښې راوړې اشنا مې نوې نوې رنگ سببا

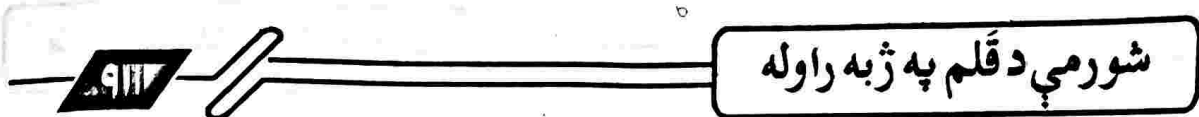
خواره د لېونۍ مینې زما به هم څه کم نه وي
اودې کړوکه چرې لږ زما په نامه ننګ سببا

څه دې نننۍ وعده راتلو راتلو کښې پاتې شوه
څه دې د راتګ انتظار نور کړې په ماتنګ سببا

خبرګه دې مغروره ېې په حُسن او حُوانۍ باندي
تېټ ساته نظر لکه د لوټې ملنګ ملنګ سببا

هسې دې الیاسه نن په ځله باندي توبې راځي
اخلې به منمه پرې نامه چرته د چنګ سببا

شورمي د قلم په ژبه راوړه

جبرالتر
11-01-1999

د جبرالتر په ليدو

ديدن ئې راته تېرې د اسلام خبرې اوښودې

ښکلا ئې راته واړه په ماښام خبرې اوښودې

لمن کښې ئې تراوسه آدنور مشال بلېږي

ورېځو ئې په سر راته تمام خبرې اوښودې

دے ځائے کښې د طارق د توري شرنګ دے لا تراوسه

دے ځائے راته د خپل اصلي مقام خبرې اوښودې

حسن ئې زما په ذهن داسې غلبه شولو

فکر مي قلم ته د الهام خبرې اوښودې

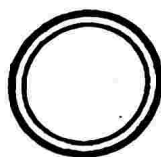

محمد الياس الياس

طوطه کان
31-05-2005

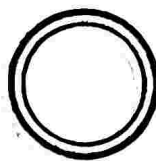

خومره بنائسته خواړه وختونه وو اشنا ميئن ووم
 د چاپه غم کښې ژرېدنه زه په چاميئن ووم
 چې مخامخ وويوتر بله چپه خوله ولې وو
 ښکارېده داسې ته په ما اوزه په تاميئن ووم
 چې په ولاړه څارېده ترې د دُنیا رنگونه
 ستاد جبين د خال په آښکلي مُسکامیئن ووم
 هسې مې مه رته صادق يمه شک منه نه شه
 درته قسم خورمه والله چې په ريبنتياميئن ووم
 آچي زمانه هم په پته ئې زما زړه وړه ده
 ستاد کاواکه ليونو سترگو په غلاميئن ووم
 ژوندمې داستاد لېونۍ مينې په نوم تيروو
 قسم په خدایه که زه الياس به په دُنياميئن وو

کلی ته د کراچی نه په واپستی

14-11-2002

ناله لکړه
2002-20-14

مستی سرور شمه جنون شمه زه

تاته کتو کبني په سکون شمه زه

د دیدن وخت کبني د جانان په کوڅه

اوبنکې بهیږی چې راستون شمه زه

ته مې نظر کبني تور ملین اوگنره

خبر په که نورو ته زرقون شمه زه

قسم په خدائے چې د لاسه به یمه

ستا که یوه سلگی ژوندون شمه زه

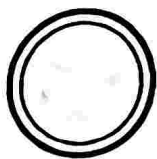
د الیاس مینه به دې هم خوبنه شی

ته که لیلی شی او مجنون شمه زه

د الیاس مینه به دې هم خوبنه شی

21-12-2000

زيره پايڼه وچه شوې د خزان شوم
چې ورگډ کله د عشق په گلستان شوم

لوپټه د يار په قبر مي جهنډې کړئ
زه شهيد د بنکلو سترگو په ارمان شوم

د زندانه مي اوس چرته يره کېږي
چې په دام د تورو زلفو بنديوان شوم

لکه ستوري چې د نمر د مخي ورک شي
تاپسي دغسې ورک له د جهان شوم

حقيقت د لېونو راته څرگند شولو الياسه
نندراه چې په دا خپل څيري گرېوان شوم

عمران هاوس کراچی
11-11-2001

بُت

ماوے چي يار دے زما
بنكلے دلدار دے زما
د زړه قرار دے زما
اوس به ئي دیدار کومه
د بنكلو مستو سترگو
خوپه اول نظر کبني
دومره نشه شومه چي
تاب مي په زړه کبني نه وو
دومره بي خوده وومه
ورته سجده مي اوکړه
ماوے دا يار دے زما
بنكلے دلدار دے زما
د زړه قرار دے زما
اوس به ئي دیدار کومه
خوبيا ناخپه غوندي

نومبر ۲۰۰۵
۲۰۰۵-۱۱-۲۵

زړگي مي چغې کرلې

ماوه دا يار خونه ده

دا چرته بُت غوندي ده

سرمي راپورته کرلو

بيا په توبو شومه زه

ماوه چې غبرته سجده

حرام حرام دی خو بس

تندې مي بېرته تپت شو

بيامي ايمان راوړو

بېرته مي چغې کرلې

ماهاغه بُت اومندو

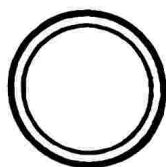
کوم چې د پيري مودي

کوم چې به تل ترته

زما په زړه کبني پروت وو

طوطه کان
24-10-2004

گورے راتہ بیا خا لہ حبرانہ پہ تاخا اوشو
دومره تریخ خونہ وے تہ جانانہ پہ تاخا اوشو

هسی دې دخیال مانی زما په زړه کښې جوړې کړې
خاوړې شوې ایرې شولې ارمانه په تاخا اوشو

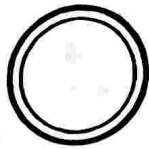
تاخو به زمانه بغير ژوند ته ژوندون نه وئیلو
اوس نه راعه خفه ئې جوړې گرانه په تاخا اوشو

تک کوه په مخکښې حه په روسته روسته خه گورے
منزل ته لاره پاتې ده کاروانه په تاخا اوشو

د خلقو درته سترگې وې چې ته به جوړ پښتو گټې
لیک نیمگړے پریردے الیاس خانه په تاخا اوشو

طوطه کان
05-04-1998

په پي مخي دلر يا باندي ميئن شوم
لېونے ووم په سودا باندي ميئن شوم

په خندا پسي ژړاوي دا متل د
نو بيا څه له په خندا باندي ميئن شوم

چې اقرار كېنې دې انكار كولو ياره
ستا په دې يوې ادا باندي ميئن شوم

چې بابار پكېنې پښتو ستاې ملگرو
په شعرونو د حمزآ باندي ميئن شوم

زه الياس د خپله ځانه گيله مند يم
چې له تاشان بي وفا باندي ميئن شوم

مینه

مینه د خیال یو سمندر دے

کہ سیلی دہ او طوفان دے

د اظہار ورہ جذبہ دہ

کہ نیمگرے یو ارمان دے

دا سہلاب د ترمو او بنکو کہ د سرو شونہو خندا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

دا د سپین سحر رنپا دہ

کہ د توری شپہ تیاری دہ

دا شغلہ دہ کہ بحرے

کہ د زرہ د اور ایرہ دہ

دا د غمہ خوب خندا دہ کہ جنون دے او سودا دہ

راتہ او وایہ زرگیہ مینہ دا کہ مینہ دا دہ

دا د سوی زړه آواز دے

که قصه د پره د راز ده

د رباب چیراے تار دے

که نغمه د که د ساز ده

دا آغاز د لپو توب دے که د خور زړو نو د رزاده

راته او وایه زرگیه مینه دا که مینه دا ده

د کافر زړه بت خانه ده

که د مات زرگی حرم دے

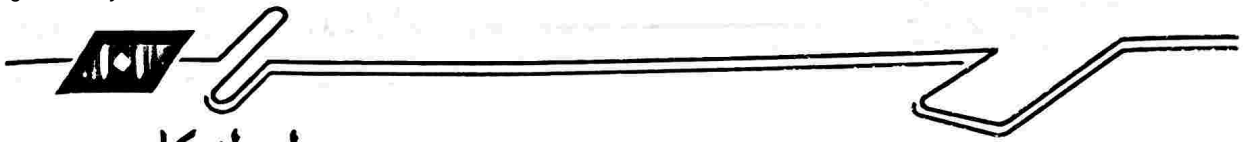
دا سیالی ده خوشحالی ده

که بس صرف نوم د غم دے

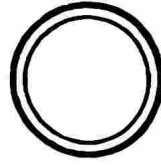
دا د زړه د جوش چغار دے که د سترگو نه پیدا ده

راته او وایه زرگیه مینه دا که مینه دا ده

طوطه کان
24-10-2004

شور او غوغا خه گوري اوس چنگ دُنیا چرتہ دے
تشی خاوری لوتی دی اوس رنگ دُنیا چرتہ دے

زه خو خوبولے ستاد مینی اللہ هو وومه
نشته اوس ئی گورم زه پالنک دُنیا چرتہ دے

عشق می لبونے د سود او زیان خبری نه گوری
د سره پکینی اودانگی خو تنک دُنیا چرتہ دے

شته دے خو آداب د خپلیدو ئی مونرله نه راحی
فضا به نغمه گو کرمه خو ترنگ دُنیا چرتہ دے

ستاد مینی خاوره کینی ئی خاوری ارمانونه شوه
ستامینه کینی ورك الیاس ملنک دُنیا چرتہ دے

طوطه کان
17-07-2006

مینی ته

چاپېره ترې د مینې پتنگانو طوافونه کړئ
فکر روښان کړه مې فانوس دې پاکې مینې ته

صورت د آئینې په رنګ هر څیز ته په جار ښائې
اخلاص مې وربخښلې تقدس دې پاکې مینې ته

خلیل د اور لمبو کښې د ریحان ننداره کړې وه
الیاسه ځکه ستا هم زړګی مټ دې پاکې مینې ته

12-05-2005

خدايه چې څه به كيږي!

عجب وختونه راغله
تميز د سڼو او بدو
لاړې ورکيږي ربه
خپلولي مينه نشته
د يو بل غم کښې شريك
خواخوږي پاتي نه شو
خدايه چې څه به كيږي
مخکښې به څه پيښيږي
بغض کينه زياتيږي
عجب وختونه راغله
هر سره منډه کښې ده
وايي چې څنگه به هم
مخکښې د رور عزيز نه
په مال او زرکښې خانله
د څو روپو په خاطر
گرځي ايمان خرڅوي

خدایه چې څه به کیرې
مخکښې به څه پیښېږي
عجب وختونه راغله
خپلې درنې اوچتې
د نورو سپکې وایو
ضمیر اوډه د زمونږ
لاسونه گېردی زمونږ
خدایه چې څه به کیرې
مخکښې به څه پیښېږي
د بل خبرې کوو
پردې سندرې وایو
خپل هر څه هېردي زمونږ
د رور ولسی یادونه
رنگونه پاتې نه شو
خدایه چې څه به کیرې
مخکښې به څه پیښېږي

قطعه

قافلي مي د صليب په لاره درومي
خه له تېسته مي كوله د زندانه
پردو خان ته نږدې نه كړمه پرده ووم
خپل دې ورك شي خپل لړ كړمه د خانه

قطعه

جنت مي جوړوو خانه جهان مي جوړولو
تصوير په مينه مينه د جانان مي جوړولو
ستار لفو كښي گلان مي په مزه مزه توميل
سپرله ترې ښكله ښكله په خپل شان مي جوړولو

پښتنې خاوري ته

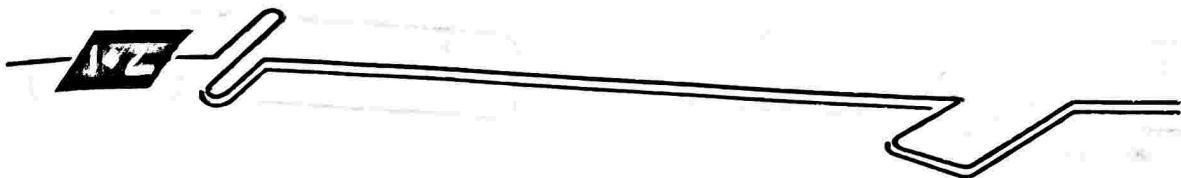
له د غېرتې اولس نيازبينې پښتنې خاورې
دېره موده پس مې ټې ليدلې ميلمنې خاورې

ساهد خوشحالي مې روح كښې ستا په ليدو گډه شوه
ستا شان كښې به وائمه رنگينې ترانې خاورې

تارته په غېره كښې غيرت او پښتو اوبڼوده
تاته به درخار كړمه داوړه زمانې خاورې

ستاد لوړو غرونو د لمن په مسته سيمه كښې
اوس هم ماته ښكاري مينه ناكه افسانې خاورې

مرگ او لاس نیو ه

مخلوقه چپ شئی یو اعلان واورئ
د مرگ خبر د یو انسان واورئ
چی مره بنخ شی نو خوړو ملگرو
بیاد مولا صاحب بیان واورئ
په ونو بوتو او حیوان راخی
حق له مرگه په هر انسان به راخی
څوک د دې مړی جنازې له لاره
څوک د صابن په خوند مزې له لاره
چی دا په څه کله او څنگه مړ شو
څوک ئې بس دغه اندازې له لاره
چا د غیرت او بهادری کولې
چا ئې قیصې د بیماری کولې
راته د وریاه خندیدلے وو
ماهم پرون سحر لیدلے وو
پېر بهادر او غیرتی ځوان وو
په ټولو رونیو کښې پېر ښکلے وو

نورې خبرې خبر دے بيا به اوکړو
ملگرو لاس اوچت کړئ دُعا به اوکړو
زه هم دکت په پيارمه غلے غوندي
کښېناستم ډير زيات غم زپلے غوندي
د غم خواری الفاظ وئيل مي غوښته
شوندي مي خدائيگو رپېدلے غوندي
بيامې په ژبه دا الفاظ راغله
غم کښې شريك ئې ډېر په ناز راغله
يو دُعا به اوکړو لاس اوچت کړئ
غم کښې شريك ئې ډېر په ناز اوچت کړئ
الله دې ئې اوبخښي ډېر ښه سره وو
اوچت کړئ خبر بيا يو ځلې لاس اوچت کړئ
په روغ رنځور غريب او خان به راځي
حق دے مرگے په هر انسان به راځي

1998

پښتون ته

قربانی ورکړه دې د تن پښتونه

جوړکړه رنگین دا خپل وطن پښتونه

که د اغیارو په اسره پاتې شوه

داغ به دې لگی په لمن پښتونه

پاڅه په خپل قام باندي ننک اوکړه

اوتره سر باندي کفن پښتونه

ستاد مرانې او غېرت نه لوگه

زما سلگی د زنکدن پښتونه

قسم په خدائے نور دې لیدلے نه شم

په سترگوسرو باندي ویرژن پښتونه

توره د خدائے لقب دې بیا اوگته

اے د خالد نمسی تورزن پښتونه

ستا په ناموس خان تویول غواری

د الیاس وینه د بدن پښتونه

محمد الياس الياس

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**